

Διηγείται τὴν ἐξ Ἄιδου γενομένην αὐτῷ ἐπάνοδον πρὸς Κίρκην, καὶ ὡς τὰς Σειρῆνας παρέπλευσε καὶ τὰς Πλαγκτὰς πέτρας, Σκύλλαν τε καὶ Χάρυβδιν, καὶ τὴν τῆς αὐτοῦ νεὸς καὶ τῶν ἐταίρων ἀπώλειαν, ἀνελόντων τινὰς τῶν Ἡλίου βοῶν, καὶ ὡς μόνος ἐπὶ ξύλου πρὸς Καλυψὶ διεσώθη.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Μ. Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α.

10

Ἄτι ἐν τῇ μ̄ ταύτῃ ῥαφῶδιᾳ τὴν περιήγησιν ἀπαρτίζει τῆς κατ' αὐτὸν πλάνης ὁ Ὀδυσσεύς, ἀφηγησάμενος ὅπως τὰς τε Σειρῆνας παραπλεύσει καὶ τὴν Σκύλλαν διαδράσει καὶ ἀπαθῆς διεκπέσει τοῦ κατὰ Χάρυβδιν κακοῦ, καὶ οἷα πάθοι διὰ τὰς τοῦ Ἡλίου βόας, ὧν φαγόντες οἱ αὐτοῦ ἐταῖροι ὤλοντο
 10 νῆπιοι. διὸ καὶ ἐπιγραφή τοῦ γράμματος τούτου αὕτη· τὰ περὶ Σειρῆνας καὶ Σκύλλαν καὶ Χάρυβδιν καὶ βόας Ἡλίου. (Vers. 3.) Ὅτι λιπούσα ποταμὸν Ὀκεανὸν ἢ τοῦ Ὀδυσσεῶς ναῦς, ὡς πρὸ ὀλίγων ἐρόεθη, ἀφίκετο εἰς τὴν Αἰαίην νῆσον, ὅθι φησὶν Ἡοῦς ἠριγενεῖς οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἡελίοιο. τοῦτο δέ φασιν λέγει ὁ ποιητὴς οὐχ' ὡς ἀνατελλούσης τῆς ἡμέρας ἐν τῇ Αἰαίῃ, ἐσπερία γὰρ αὕτη, ἀλλ' ἢ φασιν ἀπλούστερον (Vers. 4.) λέγει ὡς ἐπέπερ ἐξ Ἄιδου ἐγεγόμεθα ὅπου ἡμέρα καὶ ἥλιος, διὸ καὶ ὑφ' ἥλιον ἢ τοιαύτη λέγεται, ἢ καὶ ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν Κιμμερίων καὶ ἀπλῶς τῶν ἐν Ἄιδου, ἐσπεριωτάτων ὄντων, πρὸς οὓς *συγκριθεῖσα ἢ κατὰ τὴν Κίρκην νῆσος Ἡοῦς οἶκος ἐστίν. ἔτι δὲ τὴν τοιαύ-
 30 τὴν νῆσον καὶ ὡς πρώτην φῶς φασὶ παρέχουσαν ἀνατολὴν Ἡλίου ἔφη, (Vers. 3.) ἐπέπερ ὑψηλοῦ
 465 φασὶν ὄντος τοῦ Κιρκαίου Ἡλιος ἐκ νυκτὸς ἐπιλάμπει τὸ τῆς Κίρκης ξόανον. τινὲς δὲ εἶπον οὕτω φράσαι τὸν ποιητὴν, ὡς τῆς νηὸς τοῦ Ὀδυσσεῶς πρὸς τοῖς ἀνατολικοῖς μέροςσι τῆς νῆσου ὀρισαμένης
 20 ἐν τῷ ἐκ τοῦ Ἄιδου ἐπανελθεῖν. ἄλλοι δὲ οὐ περὶ τῆς νῆσου ἀλλὰ τοῦ Ὀκεανοῦ ἀπλῶς τοῦτο ἐνόησαν. ἀναδύνων γὰρ κάτωθεν Ἡλιος εἰ καὶ μὴ ἐντεῦθεν, ὅμως οὖν ἐξ Ὀκεανοῦ, ἡμέραν *ποιεῖ. (Vers. 4.)
 40 Ἡοῦς δὲ χοροὶ κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ οἱ ἀπλῶς τόποι καὶ χῶραι. ὡς καὶ εὐρύχορον φασὶ λέγει ἀλλαχοῦ γῆν τὴν εὐχωρον καὶ μεγάλην. (Vers. 10.) Ὅτι ἐξ Ἄιδου ἐλθὼν Ὀδυσσεύς τὰ εἰς Ἐλπήνορα πρῶτον ἀφοσιοῦται. (Vers. 15.) φιτροὺς γὰρ φησι ταμόντες, ἐθάπτομεν ἐκεῖνον ὅθι ἀκροτάτη πρόε-
 χεν ἀκτὴ καὶ τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες πῆξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ κατὰ τὴν ἐκείνου ἐν
 Ἄιδου παραγγελίαν εὐήρες ἐρετμόν. ὁ περ ἴσως ἦν καὶ ἀντὶ στήλης. (Vers. 11.) Τινὲς δὲ οἱ φιτροὶ,
 καὶ ὅτι τὸ, προέχει ἀκτὴ, ποιεῖ τὴν προύχουσαν ἀκτὴν, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. (Vers. 10.) Κεῖται
 50 δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ νεκρὸν ἢ τὸ τεθνεῶτα περιτόν. φησὶ γὰρ, νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνεῶτα. ποῖος γὰρ νεκρὸς οὐ τεθνεῶς; ἢ τίς τεθνεῶς οὐ νεκρὸς; πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι παρὰ τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ
 30 λέξεις κεῖνται περισσαί. (Vers. 11.) Ἀῆλον δὲ ὅτι ὡσπερ ὁ φιτροὺς παρὰ τὸ φύειν, οὕτω καὶ ὁ φίτυς ἐπὶ πατρὸς, καὶ φίτυ τὸ γέννημα. (Vers. 16.) Ὅτι ἐν τῷ, ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διεῖπομεν, διεῖπεν τὸ ἐνεργεῖν λέγει, ὅθεν καὶ δίοπος ὁ οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλῳ. (Vers. 18.) Ὅτι τὸ, ἤλθε Κίρκην ἐντυ-
 ναμένη, δύναται μὲν εἶναι καὶ ἀντὶ τοῦ, ἄλλως ἑαυτὴν ἐπαγωγότερον ὀπλίσασα εἴ πως ἀρέσοι τῷ Ὀδυσ-
 σεῖ, καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα αἱ Σειρῆνες λιγυρὴν ἐντυνον αἰοδὴν. ἐστὶ δὲ εἰπεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐτοιμάσασα
 δαῖτα ἐν τῷ λαβεῖν ἔντα τραπέζης, κατὰ τὸ, ἀπεκόσμεον ἔντα δαιτός. διὸ καὶ ἐπάγει, ἄ περ ἔρεῖ τις
 ἐπὶ δαψιλίᾳ τρυφῆς. ἄμα δ' ἀμφίπολοι φέρον σῖτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἶθοπα οἶνον ἐρυθρόν. οἷς
 COMMENT. IN ODYSSE. TOM. II. A

ἀκόλουθον ἐφεξῆς τὸ, ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον αὐθι πανημέριοι. (Vers. 24.) τὰ δὲ ἐπαγόμενα φιλοξενίας εἰσὶ λόγοι. τὸ, ἅμα δ' Ἡοῖ φαινομένηφι πλεύσεσθε, αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω ὁδὸν ἠδὲ
60 ἕκαστα σημανέω, ἵνα μὴ τι κακοῦράφρη ἀλεγεινῆ ἢ ἀλὸς ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε *πῆμα παθόντες. οὐδεμία δὲ
τις ἐστὶ τῶν ἐν τοῖς ῥηθείσιν Ὀμηρικῶν λέξεων, περὶ ἧς οὐ δεδήλωται ἐν ἄλλοις. (Vers. 21.) Ὅτι ἀστείως
ἢ Κίρκη πρὸς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ὀδυσσεῖα ἐξ Ἄιδου ἐλθόντας φησί· σχέτλιοι, οἱ ζῶντες ὑπήλθετε δῶμ'
Ἄϊδαο, δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἄπαξ θνήσκουσ' ἀνθρωποι. (Vers. 23.) Καὶ ὅρα ὡς διὰ τὸ μὴ πρέ-
πειν σεμνῶ προσώπῳ ἐν οὐ καιρῷ τοιαῦτα παίζειν δι' ὀλιγίστου ὁ ποιητῆς ἐξήνεγκε τὸ ἀστεῖσμα
(Vers. 21.) καὶ ὅτι οὐδὲ νῦν τὸ σχέτλιος ἐπὶ ἀδίκου κεῖται, ἀλλὰ σχετλίους ἢ τοὺς τολμητίας εἶπεν
ἢ τοὺς ἐπιπόνους καὶ πολλὰ ἀνασχομένους καὶ τλάντας. (Vers. 22.) Τὸ δὲ δισθανέες ἐν δυοῖ μέρεσι
1706 λόγου ἀναγινώσκει * Ἀπολλόδωρος, λέγων ὅτι τὸ δις καὶ τρίς ἀποβάλλει τὸ σίγμα ἐν ταῖς συνθέσει, 10
οἶον δίπους, τρίπους. ὤφειλεν οὖν καὶ δισθανέες. νοητέον δὲ τὸν Ἀπολλοδώρου λόγον χωρὶς τῶν ἀριθμη-
τικῶν. δισχιλίους γὰρ μετὰ τοῦ σίγμα καὶ τρισχιλίους φραμέν. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. ἕτεροι δὲ τοσοῦτον
ἀποδέουσι προσέχειν αὐτῷ, ὥστε καὶ τὸ δις παῖδες οἱ γέροντες δίσκαιδες γράφουσι συνθέτως ἐν ἐνὶ
μέρει λόγου, ἄλλως τοῦτο ποιοῦντες παρὰ τὸ δίπαις δίπαιδος, ὁ δὲ δύο κεκτημένος δηλαδὴ παῖδας. δοκεῖ δὲ
πρὸς μίμησιν τῆς συνθέσεως τοῦ Ὀμηρικοῦ δισθανοῦς εἰρησθαι δισθανῆς παρὰ τοῖς ὑστερον ὁ βιαιο-
θάνατος. (Vers. 32.) Ὅτι κατὰ στρατιωτικὸν τὸ ἐν ὄπλοις κατακοιμάσθαι, οὕτω καὶ ναυτικὸν τὸ,
10 οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ προμνήσια νηός. (Vers. 34.) Ὅτι ἐν τῷ, εἰσέ τε τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ *προσέλεκτο
καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα, ὑπονοεῖται μὲν καὶ τι φιλοτήσιον ἐπὶ Κίρκης, μάλιστα δὲ ὀμίλλαν διὰ λόγων 466
δηλοῖ τὸ προσέλεκτο, κατ' ὁμοιότητα τοῦ, ἐξερέεινεν ἕκαστα, ἦτοι τὰ ἐν Ἄιδου, ἃ δὴ πάντα κατὰ μοῖ-
ραν Ὀδυσσεὺς τῇ Κίρκη κατέλεξεν. (Vers. 35.) Ἐνθα ὅρα τὸ ἕκαστα καὶ τὸ πάντα πάνυ γοργῶς 20
ῥηθῆναι καὶ, ὡς εἶπεῖν, μυστηριωδῶς. οὐ γὰρ ἠθέλησε διττολογῆσαι ὁ ποιητῆς οὔτε ἀποτάδην οὔτε κεφα-
λαιωδῶς τὰ κατὰ τὸν Ἄϊδην. (Vers. 37.) Ὅτι τῷ μετὰ πείραν δεινοῦ τινὸς εἶτα καὶ περὶ ἐτέρων δυσχε-
20 ρῶν ἀκούοντι ἀρμόττει λαληθῆναι τὸ, ταῦτα μὲν *οὕτω πάντα πεπείρανται, σὺ δ' ἀκούσον ὡς τοι ἐγὼν
ἔρεω, μνήσει δὲ σε καὶ θεὸς αὐτός. Ἔστι δὲ τὸ πεπείρανται ἀντὶ τοῦ τετελείωνται, ἀπὸ τοῦ πειραίνω,
ὡς ἐκ τοῦ φαινώ τὸ πέφανται. (Vers. 37.) Ὅτι τερατώδη τινὰ μέλλων φράζειν ὁ ποιητῆς, ἔτι δὲ καὶ
δεινὰ ἐν τοῖς ἐξῆς, φθάνει προεκθετικῶς αὐτὰ λέγων διὰ τῆς Κίρκης. ἢν πλάττει προλέγουσαν τῷ Ὀδυ-
σεῖ ἃ ἐν τοῖς ἐξῆς πείσεται ὀπηνίκα εἰς τε τὰς Σειρήνας ἔλθῃ καὶ τῇ Σκύλλῃ περικίχῃ καὶ εἰς τὴν
30 Χάρυβδιν ἐμπέσῃ καὶ τὰς Ἥλιου βόας εὐρήσῃ ἐπὶ ἐσχάτῳ κακῷ, καὶ οὕτω πρῶτον ἐκθήμενος διὰ τῆς
Κίρκης τὰ τέσσαρα ταῦτα δεινὰ εἶτα ἐπεξαγάγῃ ἐν τοῖς ἐξῆς τὸν Ὀδυσσεῖα ἐκάστῳ αὐτῶν. (Vers. 39.)
καὶ τῶς πρῶτα περὶ Σειρήνων ἢ Κίρκη φησὶν οὕτω· Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξει, αἱ ῥά τε πάντας 30
ἀνθρώπους θέλουσιν, ὅτε σφέας εἰσαφίκηται, ὅς τις ἀνδρείη πελάσει καὶ φθόγγον ἀκούσει Σειρήνων,
(Vers. 42.) τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάννυται. ὁ δὲ περιφρασίς
ἐστὶ τοῦ, οὐκ ἐπάνεισιν οἴκαδε. ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῆ θέλουσιν αἰοιδῆ, ἡμεναι ἐν λειμῶνι, πολὺς
40 δ' ἀμφ' ὀστέοφιν θῆς ἀνδρῶν πυθομέων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν. ἀλλὰ παρεξ ἔλααν. ἐπὶ δ' οὐατ' 467
ἀλεῖψαι ἐταίρων, κηρὸν δευήσας μελιθεῖα, μὴ τις ἀκούσῃ τῶν ἄλλων. αὐτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἰ κ' ἐθέ-
λησθα, θεσάντων σ' ἐν νηὶ θεῶν χειρᾶς τε πόδας τε ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω,
ὄφρα κε τεροπόμενος ὄπ' ἀκούης Σειρήνοιν. αἱ δὲ κε λίσσῃαι ἐτάρους λῦσαι τε κελεύης, οἱ δὲ σ' ἐνὶ πλεό-
νεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι δεόντων. (Vers. 155.) καὶ οὕτω μὲν ἢ Κίρκη. Ἐπεὶ δὲ χρῆ καὶ αὐτὸ συνεχῶς
50 ἐνταῦθα τὸ πρᾶγμα γραφῆναι τὸ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα ὅτε τὰς Σειρήνας εὔρεν, ἵνα τῇ παραθέσει ἐ*νός
τούτου γενομένου ὕφους ἢ κατὰ τὰς Σειρήνας ἀλληγορία ἐντελῶς δι' ὅλου ὡς ἐκ διεξήραγοτων συρραφείῃ, 40
ἔχει καὶ ἢ ἐν ἐκείνοις Ὀμηρικῇ φράσις οὕτως, Ὀδυσσεὺς ἀφηγουμένου τοῖς ἐταίροις ἃ εἶπεν αὐτῷ
ἢ Κίρκη, εἶτα ἐπισυνείροντος καὶ τὰ ἐφεξῆς. (Vers. 158.) Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιῶν
φθόγγον ἀλέυσασθαι, καὶ λειμῶν' ἀνθρόμεντα, οἶον ἐμ' ἠνώγει ὄπ' ἀκουέμεν ἀλλὰ με δεσμῷ δήσατ' ἐν
ἀργαλέῳ ὄφρ' ἐμπεδον αὐτόθι μίμνω, ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. Αἱ δὲ κε λίσσο-
60 και ὑμέας λῦσαι τε κελεύω, (Vers. 164.) ὑμεῖς δὲ *πλεόνεσσι τότε δεσμοῖσι πιέξιν. ταῦτα δὲ μου
λέγοντος, καρπαλίμως ἐξίκετο νηὺς εὐεργῆς νήσον Σειρήνοιν· ἔπειγε γὰρ οὐρος ἀπήμων. αὐτὶκ' ἔπειτ'

ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἥδ' ἐγαλήνην ἔπλετο νημεῖη. κοίμησε δὲ κύματα δαίμων. ἀνστάντες δ' ἔταροι
 νεὼς ἰστία μηρύσαντο. *καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ θέσαν. οἱ δ' ἐπ' ἔρετμὰ ἐζόμενοι λεύκαινον¹⁷⁰⁷
 (Vers. 172.) ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσι, δεύτερον τοῦτον, ὃ φρασι, στελλόμενοι πλοῦν. πρῶτος γάρ, ὃ διὰ
 468 οὔρου ἀπήμονος. αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὄξει χαλκῷ τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ στιβαρῆσι πιέ-
 ζεν. (Vers. 175.) αἶψα δ' ἰαίνεται κηρὸς, τουτέστιν ἐθερμαίνεται, καθὰ κείται πολλαχού. ἐπεὶ φησι
 κέλετο μεγάλη ἴς, ἢ τῶν ἐμῶν δηλαδὴ στιβαρῶν χειρῶν, ἢ κατὰ τὸ πιέζειν. Ἡελίου τ' ἀυγὴ Ὑπεριο-
 νίδαο ἀνακτος. ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἄ*λειψα. οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε¹⁰
 πόδας τε ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήπτου. αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολὴν ἔλα (Vers. 180.)
 τύπτου ἐρετμοῖς, τουτέστιν ἐκαπηλάτου. ὡς ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος δὲ τοῦτο φησὶ, καθὰ καὶ τὸ,
 10 ἐλεύκαινον ὕδωρ ἐλάταις. καὶ γὰρ καὶ τύπτεται καὶ λευκαίνεται ἢ θάλασσα κόπαις ὑπὸ τῶν ἐρεσσόν-
 των, ὡς δῆλον μάλιστα ἐν νυκτι. ἀλλ' ὅτε, φησὶ, τόσον ἀπῆν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας, ῥίμφα διώ-
 κοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νηὺς ἐγγύθεν ὀρυμμένη, λιγυρὴν δ' ἐντυνον ἀοιδῆν· δεῦρ' ἄγ' ἰὼν
 πολύαν' Ὀδυσσεῦ *μέγα κῦδος Ἀχαιῶν (Vers. 185.) νῆα κατάστησον, ἤγουν στήσον ἵνα νωίτερον²⁰
 ὄπ' ἀκούσης. οὐ γὰρ πῶ τις τῆδε παρήλασε νηὶ μελαινῇ, πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρον ἀπὸ στομάτων ὄπ'
 ἀκούσει. ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς. Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσσ' ἐν Τροίῃ εὐρέει' Ἀρ-
 γεῖοι Τρωῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν. ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ. ὡς φάσαν ἰεῖσαι
 ὅπα κάλλιμον. (Vers. 193.) αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ ἦθελ' ἀκουόμεναι. εἰκὸς γὰρ καὶ ἐμπλατύνεσθαι αὐτὰς
 ἐπὶ πλεόν τῇ τοιαύτῃ ᾠδῇ. λῦσαι δ' ἐκέλευον ἐταίρους, (Vers. 194.) ὀφρύσι νευστάζων, οὐδὲ γὰρ ἦν
 ἄλλως *ἀκούεσθαι διὰ τὸ ἄλειμμα τοῦ κηροῦ. οἱ δὲ ὡς παρηγγέλθησαν, προπεσόντες ἔρεσσον. αὐτίκα³⁰
 469 δ' ἀναστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε οἱ καὶ ἐν' Αἰδου ὑπουργοῦντες τῷ Ὀδυσσεὶ καὶ τὰ ἱερεῖα σχόν-
 τες, πλείοσι με ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλον τε πιέζεν. αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς γε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' ἀοιδῆς, αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρήρηες ἐταῖροι, ὃν σφιν
 πᾶσιν ἄλειψα, (Vers. 200.) ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν, ἐγκρατέστεροι δηλαδὴ αὐτοὶ φανέντες Ὀδυσ-
 σέως. ὁ μὲν γὰρ ἠττητο τῆς ἠδονῆς, ὃ δὲ μαρτύριόν ἐστιν ὅσον ἰ*σχύει ἠδονῆ, οἱ δὲ, πρὸς ἰσχῦος⁴⁰
 ἔχοντες ἀπαγαγεῖν τὸν κηρὸν καὶ ἀκούσαι τῶν Σειρήνων, οὐκ ἐποίησαν οὕτως. αἴτιον δὲ ἢ κατ' ἀλλη-
 γορίαν διδασκαλία, καθ' ἣν ὁ φιλόσοφος μὲν Ὀδυσσεὺς τὰς τῶν φίλων ἀκοὰς κηρῷ ἀλείψας, τουτέστιν
 ἀλείπτῃς ἐκείνων διὰ σπουδαίας ἀκροάσεως εἰς φιλοσοφίαν γενόμενος, αὐτὸς μὲν ἐπιστημόνως ἠκούσεν,
 ὡς ἐν πειραθειῇ. τῶν δ' ἄλλων οὐκ ἀφῆκε τινα εἰς ἀκοὴν ἐλθεῖν τῶν Σειρήνων, ἄς ἢ ἀλληγορία εἰς τὸ
 ἐν μέλειν ἠδονὰς μεταλαμβάνειν οἶδεν. ἦδει γὰρ οἷα φιλόσοφος, ὅτι ἀκούσαντες παραμενοῦσι, καὶ τὸν
 30 *θῖνα τῶν ὀστέων προσεπαυξήσουσι κατακληθέντες τῇ ἠδονῇ. ἄπερ ὀστᾶ ὁ μὲν γραμματικὸς Ἀριστοφά-⁵⁰
 νης νοεῖ ἐπεστοιβάσθαι σωρηδόν, ὡς τῶν ἀκροᾶσθαι παρατηρόντων, τηκομένων τῇ ἐκ τῆς ἀοιδῆς ἠδονῇ,
 καὶ οὕτω θνησκόντων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ὡς ἐκλειπόντων διὰ τὴν τῶν ἀναγκαίων σπάνιν ἦν πάσχουσι
 προστετηκότες ἐπὶ μακρὸν τῇ ᾠδῇ. τέως γε μὴν οὐδ' αὐτὸς ἀνετος ἀκούει τῶν Σειρήνων, ἀλλ' ὀρθὸς
 χεῖράς τε πόδας τε δεδεμένος ἐν ἰστοπέδῃ· ὀρθὸς μὲν, διότι οὐ κατακαμφθεὶς ὑπέκλυψε πρὸς τὰ θέλη-
 τρα, ἔμπεδον δὲ ἦν αὐτόθι μίμων· δεδεμέ*νος δὲ, ὅτι μὴ ἀνέτως ἔχων ἑαυτὸν ἐκείνοις ἐκδέδωκεν, ἀλλὰ⁶⁰
 δεσμῷ φιλοσοφίας εἶχετο. παρ' αὐτῷ μέντοι ἦν ἀκούσαι τε καὶ μὴ. ἐκούσιον γὰρ ἢ ἀρετὴ καὶ αἰρετὸν
 470 κατὰ θέλησιν. διὸ καὶ ἡ Κίρκη ἔφη· αὐτὸς δὲ ἀκούειν αἶ κ' ἐθέλησθα. ὅθεν καὶ αὐτοῦ πείρατα, τοῦ
 δεσμοῦ δηλα*δὴ, ἀνήπτο, ὡς τοῦ φιλοσόφου ἔχοντος ἑαυτοῦ ἐξημμένον τὸν τοιοῦτον δεσμὸν καὶ μὴ¹⁷⁰⁸
 ἄλλοθεν. οὐ δὲ δεσμοῦ καὶ τῆς ὡς ἐρέθη κατ' ὀρθὸν στάσεως σύμβολον ἐπιτυμητικὸν ἢ ἰστοπέδῃ φαί-
 40 νεται, στάσιν καὶ πέδην ἀλληγορικῶς ἐμφαίνουσα. (Vers. 173.) ὁ δὲ κηρὸς, ᾧ τὰς τῶν ἐταίρων ἀκοὰς
 ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς ἠλεψε, πρὸς τε τὸν μῦθον πάννυ δεξιῶς ἐληπται, ἄλλη γὰρ οὐδεμία ὕλη ἀσφαλῶς
 ἅμα καὶ ἀλύπως ἀποφραγνῦναι ἀκοὰς ἔχει, καὶ ὡς πρὸς ἀλληγορίαν δὲ φιλόσοφόν τινα διδασκαλίας
 λόγον ὑ*πανιττεται. φιλοπόνου γὰρ μελίσεως ἐλογη ὁ μελιδῆς κηρὸς, καὶ θήκη γλυκέος χυμοῦ.¹⁰
 φιλοπονία δὲ πάντως καὶ τὸ γλυκὺ τῆς φιλοσοφίας ἐραυρίζεται. ὁ δὲ τοιοῦτος μελιδῆς κηρὸς καὶ
 ὁ κατ' αὐτὸν λόγος προεντεθεὶς ἀκοαῖς τισὶ καὶ οἷον ἐγκατοιχοδομηθεὶς αὐταῖς οὐκ ἀφήσι παρεις-
 δύναι Σειρήνια μέλη, ἐφ' οἷς οὐ χρεῖ, ἀλλ' ἔξω που θυραυλεῖν ἀφείς αὐτὰ ὡς δέον ἐξέρουσεν. ἐπεὶ

δὲ καὶ μέγας ὀρθοῖτ' ἄν ποτε ὑπὸ σμικροτέρων κατὰ τὴν τραγωδίαν, εἰκὸς καὶ τὸν φιλόσοφον εἰ
 20 ποτε τῶν Σειρήνων μὴ χρεῶν ὄν ἀκούειν, ὁ δὲ πειράται τοῦτο κω*λύεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων παρηγγελ-
 μένων κανόνι φιλίας, μὴ καὶ προσεπισπάσαιντο βλάβος τι καὶ αὐτοῖ, προσεσηχότος τοῦ φιλοσόφου
 ἑταίρου τῇ λιγυρᾷ τῶν Σειρήνων ἀοιδῇ. θαυμάζουσι δὲ τινες εἴ περ ὁ τοῦ λωτοῦ μὴ θελήσας πειράσα-
 σθαι Ὀδυσσεὺς τοῦ τῶν Σειρήνων μέλους ἀποσχέσθαι οὐκ ἔκαρτέρησε. θαυμαστὸν δέ γε οὐδέν. γεῦσις
 μὲν γὰρ περιεργος οὐκ ἂν ῥᾶον ἤττησεν ἄνδρα φιλόσοφον, ᾧδῇ δὲ σπουδαία πρὸς τέχνην καὶ ἐμμελῆς
 καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν κάλλιμος καὶ λιγυρὰ καὶ φωνῇ μελίγηρως ὑπαγάγεται ἂν, οὐχ' ὥστε μέντοι καὶ
 30 *κατασχεῖν αὐτὸν διὰ τέλους ἢ καὶ ἄλλως μὴ πάντας ἀπλῶς θέλγουσα τοὺς τυχόντας, ἀλλ' ὅς ἂν εἰς
 αὐτὴν ἀφικόμενος ἀδρεῖη πελάσῃ καὶ οὕτω φθόγγον ἀκούσῃ. ὡς τὸν γε ἴδριν οὐκ ἂν μάλα θέλξοι.
 ὁποῖος καὶ Ὀδυσσεὺς, ὡσπερ οὐδὲ τοὺς αὐτοῦ ἑταίρους ἀφικόμενους μὲν, μὴ ἀκούσαντας δέ. ποία δέ 10
 τις ἢ τοιαύτη τῶν Σειρήνων ἐπιστημονικὴ ᾧδῇ ἢ τὸν φιλόσοφον ἔχουσα θέλγειν, ἐγκώμια φέρε εἰπεῖν
 40 τῶν τε ἄλλων καὶ ὅσοι φιλοσόφως *ἀνάγονται, τοῖς τοιούτοις, δώσει τὰς ἀκοὰς ἐν καιρῷ καὶ φιλοσό-
 φος. καὶ τὰ μὲν ἡσθεῖς ἐμφρόνως, τὰ δὲ καὶ τὸ χρήσιμον ἐρανισάμενος, ἐγκαταμίξει τὸ ἐκείθεν καλὸν
 καὶ οἰκείους συγγράμμασι καὶ γενήσεται θεσπεσία Σειρῆν οἷά τις καὶ αὐτός. ἡ γὰρ οἱ μεγάλοι σοφοὶ
 οὐκ ἀπὸ τοιούτων ὀρμώμενοι πολιτείας τε συγγεγράφασι, καὶ οἰκονομικοὺς λόγους ἐξέθεντο, καὶ ἠθικά
 ἐκδεδάκασιν. ἤδη δὲ καὶ τοὺς φυσικοὺς αὐτῶν λόγους τοιοῖσδε πολλοῖς ἡδύσμασι παραρτύουσιν; ὡς δὲ
 50 τοιαῦταί τινες αἱ Σειρῆνες, δηλοῖ καὶ ἡ ἀοιδὴ ἣν λιγυρὰν ἐντύνου*σιν, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων γέγραπται,
 ἢ τὸν Ὀδυσσεῖα θέλξασα. (Vers. 184.) τὸ, δεῦρ' ἄγε πολύναν' Ὀδυσσεῦ μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, τοῦτο
 ἐγκώμιον εἰς αὐτὸν Ὀδυσσεῖα φύσει γλυκύν. χαιρομεν γὰρ, ὡς ταπολλά, ἐπαινούμενοι ἄνθρωποι, καθὰ 20
 καὶ οἱ παλαιοὶ τεχνικοὶ παρετήρησαν. εἶτα μετ' ὀλίγα ἐπάγει τὰ ἐξ ὧν καὶ τερόμεθα καὶ πλείονα
 οἶδαμεν. (Vers. 189.) ἴσμεν γὰρ φησι πάντα ὅσα ἐν Τροίᾳ Ἀργεῖοί τε Τρῶές τε μόγησαν. ταῦτα ὁ ἐξ
 ἱστοριῶν γάργαλος τῆς ἀκοῆς καὶ ὁ ἐκ μυθικῶν καὶ λουπῆς ποιητικῆς διοικήσεως. (Vers. 191.) ἴσμεν
 60 δ' ὅσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρη. ταῦ*τα ἢ περὶ φύσεως θεωρία, καὶ ἱστορία ζῶων τε καὶ φυτῶν
 καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἴσως δὲ καὶ αἱ τοῦ μέλλοντος σκέψεις αἱ κατὰ λόγον· οὐ γὰρ εἶπεν ὅσα γίνεται, ἀλλ'
 ὅσα γένηται ἤγουν ἔσται. Ὅρα δ' ἐν τούτοις τοῖς Ὀμηρικοῖς ὀκτώ στιχοῖς, ὡς ἐτόλμησεν ὁ γλυκὺς καὶ
 1709 μελίγηρως *ἀοιδὸς Ὀμηρος ὑποκρίνεσθαι τὰς Σειρῆνας ὡς ἐν ἠθοποιίᾳ, οἷα εἰδῶς τὴν ποιήσιν καὶ
 μάλιστα τὴν αὐτοῦ Σειρῆνων οὔσαν ἀοιδίην. εἶκε γὰρ ἐν οἷς εἶπε τὰ καθ' ἑαυτὸν ὑπαινίττεσθαι ὁ ποιη-
 τῆς, καὶ ὅλως εἰπεῖν, τὰ τῆς ποιήσεως. ἥς ὁ ἀκούσας τερωψάμενός τε ἄπεισι καὶ πλείονα εἰδῶς, ὡς εἰ καὶ
 Σειρῆνων ἤκουσε. (Vers. 192.) διὸ καὶ ἐπήγαγεν οἷς ἠθοποίησε τὸ, οὕτως αἱ Σειρῆνες εἶπον ὡς ἐγὼ 30
 νῦν ἀεῖδω, ἀφιεῖσαι ὅπα κάλλιμον, οὐχ' ἀπλῶς οὕτω τὴν ἐκείνων ὅπα ἐπαινῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ κάλλιμος
 10 ἦν. (Vers. 193.) ἥς Ὀ*δυσσεὺς μὲν ἠθέλεν ἀκούειν τῷ προοιμίῳ καὶ τῷ σκοπῷ τοῦ μέλους δελεασθεῖς,
 ἵνα καὶ εἰσέτι πλείονα εἰδῶς καὶ τερωψάμενος ἀπέλθοι. τῶν δὲ ἑταίρων οἱ μὲν προπεσόντες ἤρεσον, ὡς
 ἂν πόρρω γένοιτο, οἱ δὲ τῇ τοῦ φίλου Ὀδυσσεὺς ἐπιθυμίᾳ συνεπαύξοντες τὴν εἰς αὐτὸν βίαν ἐπίεζον,
 ὡς ἐρῆσθη, δεσμοῖς πλείοσι, καθὰ ἐκέλευσεν ἐκεῖνος θηρώμενος μετ' ἀσφαλείας τὸ ἡδύ. καὶ οὕτως ὁ πο-
 λιτικὸς φιλόσοφος δελεασθεῖς πρὸς βραχὺ τοιαύταις ᾧδαῖς διὰ τὸ ἐν αὐταῖς θεσπέσιον ποιητικῶς εἰπεῖν,
 20 ὅς γε καὶ τερόμενος ἤκουε, παραπλευ*σεῖται ὅμως αὐτάς. καὶ τῶν ἄλλως εἰς πολιτείαν χρησίμως γενή-
 σεται, κεράσας τῇ θεωρίᾳ τὸ πρακτικόν, οὔτε αἰὲ πρὸς ταῖς Σειρῆσιν ἐθέλων εἶναι, οὔτε μηδέ ποτε
 συγγινόμενος, ἀλλὰ ποιῶν ἄμφω, καὶ πῆ μὲν ἐν χρῶ αὐταῖς γινόμενος, πῆ δὲ ἀφιστάμενος. (Vers. 47.)
 τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, παρεῖξ ἔλααν, ὡς ἢ τοῦ παρεῖξ ἐπιβόηματος πολλαχοῦ φαινομένη σημασία δείκνυ- 40
 σιν. εἰκόασιν οὖν αἱ Ὀμηρικαὶ Σειρῆνες θεωρητικώτεροι εἶναι, οἷα περὶ τε ἱστορίαν οὔσαι καὶ περὶ
 φυσιολογίαν, ὡς ἐρῆσθη, καὶ ὅλως εἰπεῖν, μάθησιν. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς ἔχων λέγειν καὶ αὐτός, ὡς καὶ
 γηράσκων μανθάνω, γλίχεται ἀκούσειν. καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ᾧδῆς ἀκροασάμενος γενέσθαι ἰμείρεται ταύ-
 τῆς. ἀλλ' οἱ παραμένει, οὐδ' ἐγκάθηται μόνη τῇ θεωρίᾳ, ἀλλὰ καὶ εἰς πράξιν σπεύδει, ὡς ἂν
 τέλειος εἴη φιλόσοφος, ἐκ τε θεωρίας συγκεκοτημένος ἐκ τε πράξεως, κιννάμενος οὕτως ἐπ' ἀγαθῶ τῶν
 30 ἑαυτοῦ ἑταίρων καὶ φυλετῶν, εἴ γε πείθοντο. καὶ οὕτω μὲν ἔστι τὰ τῶν Σει*ρήνων συμβιβᾶσαι ἀλληγο-

ρικῶς. ἐν οἷς ἐφάνη Ὀδυσσεὺς εἰς τοσοῦτον καὶ μόνον ἀπονάμενος τῶν Σειρήνων, εἰς ὅσον μαθεῖν τον
 471 σκοπὸν τῆς αὐτῶν ᾠδῆς καὶ μαρτυρεῖν τῇ τοῦ μέλους γλυκύτητι. Ἐτεροι δὲ ψαλτρίας τινὰς καὶ ἐταιρί-
 δας ἱστορικώτερον τὰς Σειρήνας ὑπέθεντο, αἱ τοὺς παροδεύοντας τῶν ἐφοδίων στερίσκουσαι θνήσκειν
 μὲν οὐκ ἐποίουν· τοῦτο γὰρ τῆς τοῦ μύθου ὑπερβολῆς· ἐνδεεῖς δὲ εἶναι καὶ οὕτω κακῶς πάσχειν ἠνάγ-
 καζον. Ἄλλοι δὲ τόπους ἔφασαν εἶναι συνεχῆς ἀνιόντας πνεῦμα γῆθεν ἀναφυσώμενον, ᾧ προστεθέντες
 ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων αὐλοὶ τινες μέλος ἀπετέλουν τοὺς παροδεύοντας ἐπαγόμενον, καὶ θαῦμα ἐμποιοῦν,
 καὶ παραμένειν ποιοῦν, οὐ μὴν ὥστε καὶ θάνατον πάσχειν, τῶν ἀναγκαίων ἐπιλειπόντων. τοῦτο γὰρ
 μυθικῶς ὑπερβέβληται. καὶ τεθείεται τοῦτο πολλαχοῦ τὸ τῆς ᾠδῆς αὐτοφύες. καὶ οὐ μόνον ἐπὶ συστο-
 μων τόπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῥόνων, αἷς κύματα προσπλαζόμενα καὶ ὄχθους ἤρεμα κοίλοις ὧδε καὶ ἐκεῖ
 10 προσαρασσομένα κέλαδον ἀφιάσιν οὐ δύσχηον, ἀλλὰ τι γλυκύτητος ἔχοντα. τῶν δὲ μύθων ὁ μὲν τις
 Ἀχελῷον ἢ Στερόπης τῆς Ἀμυθάνου ἢ Τερψιχόρης Μούσης αὐτὰς λέγει, ἕτερος δὲ φησὶν αὐτὰς
 αἵματος ῥυέντος ἐκ τοῦ κατὰ τὸν Ἀχελῷον κέ*ρωσ ὅτε αὐτὸν καταπάλαισεν Ἡρακλῆς. ἄλλος δὲ καὶ 40
 ταῖς Μούσαις ἐρίσαι περὶ ᾠδῆς πλάττει αὐτὰς, ἔριν ἐκείνην, ἀφ' ἧς πτερόεντες λόγοι ἀλλαχοῦ δηλοῦν-
 ται διὰ τὰ πτερά τῶν Σειρήνων, ἃ περ κατὰ τὸ συνδόξαν αἱ Μοῦσαι ἀπ' αὐτῶν ἐστέφαντο. λέγονται
 δὲ καὶ παρθενίαν ἐλέσθαι. διὸ καὶ ἀπεστύγησέ, φησιν, Ἀφροδίτη καὶ ὠρνίθωσεν αὐτὰς. αἱ δὲ ἀπέ-
 πτησαν εἰς Τυρρηνίαν καὶ ὤκησαν νῆσον ἀνθεμοῦσαν. (Vers. 167.) Διὸ δὲ αὐτὰς ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς
 ἐν οἷς λέγει ὅσα ἀκούσης Σειρήνοισιν, καὶ νῆσον Σειρήνοισιν, δυϊκὸν γὰρ τὸ Σειρήνοισιν, ὡς τὸ ποδοῖν καὶ
 ὦμοισιν. καὶ συνέδραμόν τινες τῷ Ὀμήρῳ, οἱ καὶ ὀνόματά φασιν εἶναι αὐταῖς, Ἀγλαοφήμηρ καὶ Θελεξί-
 πειαν. οἱ δὲ νεώτεροι, ἐν οἷς καὶ Ἀνκόφρων, τρεῖς αὐτὰς ἀριθμοῦσι, Παρθενόπην, Λίγειαν, καὶ
 20 Λευκωσίαν. ὧν μιᾶς τῆς Παρθενόπης καὶ μνήμα παρὰ Νεαπολίταις. οὗτοι δὲ καὶ πτερωτὰς αὐτὰς
 πλάττουσιν, οὐ μὴν οὕτω καὶ ὁ ποιητὴς. ἢ γὰρ ἂν ἐδίωξαν τὸν Ὀδυσσεῖα παρελάσαντα προσπετόμενοι,
 εἴ γε πτεροῖς διωκοῦντο. ὅτι δὲ καὶ μὴ ἀλύπως φέρουσαι, εἰ Ὀδυσσεὺς μόνος παρέπλευσεν αὐτὰς, καθῆ-
 καν ἑαυτὰς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐξεβράσθησαν εἰς ἐπωνύμους αὐτῶν τόπους, θρουλοῦσιν οἱ παλαιοί.
 ὁ δὲ γεωγράφος ἱστορεῖ καὶ ὅτι περὶ ποῦ *τὴν τῶν Καμπανῶν πρόκειται πρὸς τῷ Ποσειδωνιάτῃ κόλπῳ 50
 τὸ Ἀθήναιον ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ Ἀθηναῖς ἱερὸν, Ὀδυσσεῖος ἴδρυμα. κάμψαντι δὲ τὴν ἄκραν κεῖνται
 νησίδα ἕρημα τρία πετρώδη, ἃ ἐκαλοῦντο Σειρήνες. λέγει δὲ τι περὶ Σειρήνων καὶ κηροῦ καὶ Πλού-
 ταρχος ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν συμποσιακοῖς. παρὰ Ἀριστοτέλει δὲ ζωῦφιόν τι ἐντομόν ἐστιν ὁ σειρήν,
 ἀρσενικῶς οὕτω καλούμενος. ὅτι δὲ καὶ σημειώδη τινὰ φωνὴν ὁ τοιοῦτος ἔχει σειρήν, σοφός τις ἱερὸς
 δηλοῖ. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὔρηται καὶ ταῦτα· Σειρήνες, τὰ ἄστρα. σείρια γὰρ καλοῦνται παρὰ τὸ
 30 σειριᾶν, ὃ ἐστιν ἀστράπτειν. ὅθεν φησὶν ἴσως καὶ τείρεα. ὅτι δὲ σειριᾶν τὸ λάμπειν, δηλοῖ καὶ ὁ Σεί-
 ριος, ἐκ τοῦ τοιοῦτου ῥήματος γεγονώς. ἕτερος δὲ τις γράφει ὅτι σειράζει, ἀντὶ τοῦ, στρέφει, καὶ
 ἀστράπτει, τινάσσει. καὶ σειριᾶ, φλεγμαίνει, καροῦται. Ἰστέον δὲ ὅτι Πίνδαρος κηληδόνας λέγει,
 ποιούσας τοὺς ἀκρωμένους ἐπιλαθέσθαι τῶν τροφῶν ὑφ' ἡδονῆς καὶ οὕτως ἀφαναίνεσθαι. οὐ πάνυ
 δὲ δῆλον εἴτε κηληδόνας ἐκείνος ἐπιθετικῶς τὰς Σειρήνας λέγει διὰ τὸν κατ' αὐτὰς, Ὀμηρος ἂν εἶποι,
 κηληθμόν, εἴτε καὶ ἄλλα τινὰ ᾠδικὰ δαιμόνια. Ἀθήναιος δὲ παραφέρει μάγειρόν τινα ἐκ τοῦ κατὰ τὰς
 Σειρήνας μύθου ἀστεϊζόμενον οὐ*τως· ἦν τοῦπατειὸν ἀρμόσωμαι ἀπαξ, ὃ περ ἐπὶ τῶν ἐμπροσθεν Σει- 60
 ρήνων ἐγένετο καὶ νῦν ταυτὸ τοῦτ' ὄψει πάλιν. ὑπὸ τῆς ὁσμῆς γὰρ οὐδὲ εἷς δυνήσεται ἀπλῶς διελθεῖν
 τὸν στενωπὸν τουτονι, ὃ δὲ παριῶν πᾶς εὐθέως πρὸς τὴν θύραν ἐστήξεται ἀχανῆς προσπεπαταλευμένος
 ἄφρωνος, ἄχρις ἂν τῶν φίλων βεβυσμένος τὴν ῥίνα ἕτερός τις προδραμῶν ἀποσπάσῃ. (Vers. 184.) Ση-
 40 μείωσαι δ' ἐν τοῖς εἰρημένοις καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς ὁ ἐν Ἰλιάδι ὀκνῶν τὸ μάλα αἰνεῖσθαι οὐκ ἀηδῶς ἐνταῦθα
 ἤκουσε τὸ εἶναι πολύαινος, ὅς γε καὶ ἄλλως ἀνχέει τὸ μέλειν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, ἤγουν διὰ φροντίδος
 ὑπάρχειν, ὃ μείζον ἐστὶ τοῦ πολυαῖ*νον καὶ αὐτὸν εἶναι. καὶ ὡς οἱ ἐν τούτοις (Vers. 47.) ἐταῖροι τοῦ 1710
 Ὀδυσσεῖος καὶ φίλοι ἂν εἶεν, εἰ καὶ ἄλλως οὐ πάντως ὁ ἐταῖρος φίλος ἐστὶ κατὰ κυριολεξίαν. ἄνεμος
 γὰρ πλησίστιος ἐσθλὸς ἐταῖρος οὐ κατὰ τὴν κυρίως φιλίαν ἐταῖρος εἴρηται, ἀλλ' ὡς συνεργός, καὶ ἄλλως
 δὲ εἰπεῖν, φιλητός. φίλος μέντοι ἅπας καὶ ἐταῖρός ἐστι. καὶ ταῦτα μὲν μέχρι τοσοῦδε. τὰ δὲ πρὸς μέρος
 τοῦ ῥηθέντος χωρίου τοιαῦτα. (Vers. 40.) Θέλγειν μὲν κἀνταῦθα τὸ καθ' ἡδονὴν ἀοιδῆς ἐξιστᾶν,

ὡς περ ἐν ἄλλοις τὸ κατ' ἐκπληξιν ἢ φόβον ἢ ἔρωτα ἢ τι τοιοῦτον. Τὸ δὲ πάντας θέλειν, ὅς εἰσαφίκηται καὶ ὡς αἰδρεῖν πελάσει, σχῆμα σύννηθες τῷ ποιητῇ, καταβαίνοντι πολλαχῶς ἐκ τοῦ καθόλου εἰς τὸ μερικόν, ὡς καὶ ἐν τῷ, τίννεται ἀνθρώπους ὡς ἐπίορκον ὁμόσει. δῆλον δὲ ὅτι ταυτὸν τὸ ὅ τις καὶ ὅς τις, καθὰ καὶ τὸ ὅ καὶ ὅς. (Vers. 41.) Τὸ δὲ φθόγγον ἀκούσει Σειρήνων καὶ τὸ ὅπα Σειρήνοισιν δηλοῖ μὲν καὶ ἐνθάδε τὴν κοινωσιν καὶ συγγένειαν τῶν δυϊκῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν. συντελεῖ δὲ τὸ μὲν Σειρήνοισιν τοῖς ὡς εἴρηται δυάζουσι τὰς Σειρήνας, τὸ δὲ Σειρήνων τοῖς πληθύνουσι. (Vers. 43.)

10 Τὸ δὲ οὐδὲ γάννυται δηλοῖ τῷ δακτυλι*κῶ ποδισμῶ χρῆναι μὴ διπλασιάζεσθαι τὸ ὦ ἐν τῷ γάνυσθαι, ὡς περ οὐδὲ ἐν τῷ γάνος, γανώντες, καὶ γανύσκονται. (Vers. 45.) Ἐν λειμῶνι δὲ ἀνθεμῶντι ἢ τῶν θεοπεσιῶν Σειρήνων αἰοιδῆ πρὸς αἴνιγμα τοῦ κατ' αὐτὴν ἀνθηροῦ. Ὁ δὲ τῶν ὀστέων θίς πολλὴν δηλοῖ νεκρομαίον πληθυσμόν. παραπλέεσθαι δὲ τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων δηλοῖ ὁ θίς τῶν ὀστέων. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως οὕτω πολλοὶ πίπτοντες θίνα ὀστέων ἐξήγειραν. εἶθε δὲ ἦν καὶ πρὸ τοῦ σπηλαιου τοῦ βορωτάτου Πολυφήμου θίς τις ὀστέων, ὡς ἂν ὑποπτέυσας κακόν τι Ὀδυσσεὺς ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν ἄλυπος. ὡς περ δὲ θίς ὀστέων, οὕτω καὶ ἄμμον καὶ ἐτέρων τινῶν. (Vers. 48.) Δεψῆσαι δὲ κηρὸν τὸ μαλάξαι, ἀπὸ τοῦ δέφω δέψω, ἐξ οὗ καὶ βυρσοδέψης, καὶ βοῆη, τουτέστι βύρσα ἀδέψητος. ἢ δὲ τοῦ δέφεσθαι χρῆσις 472 καὶ παρὰ τῷ κωμικῶ. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ σκύλαος δέψης κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ σκυλάδεμος, ὁ δέρματα δέφρων, ἄλλα μέντοι παρὰ τὰς βύρσας. ὅτι δὲ σκύλον τὸ δέρμα καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. ἀφ' οὗ καὶ τὸ σκολύπτειν φασὶ τινες γίνεσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἐπὶ περιτομῆς. ὅθεν καὶ ἀπεσκολύφθαι αἰδοῖον λέγεται, καὶ ἀπεσκολυμμένος ὁ τοῦτο παθὼν. δῆλον δὲ ὡς τὸ δέφω δέψω περισπασθὲν Αἰολι-

20 κῶς ὡς τὸ ἐσῶ καὶ πεσῶ καὶ καθεδῶ, ἐξ ὧν τὸ *ἐσοῦμαι καὶ πεσοῦμαι καὶ καθεδοῦμαι, ἐποίησε τὸ δεψῶ δεψήσω. ἐξ οὗ τὸ κηρὸν δεψήσας. ἐνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ μαλακὸς κηρὸς ὁ ἐν τῷ γραμματεῖω 20 κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὡς τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς πινακιδίων κηρῶ τοιοῦτῳ μαλακῶ ἀλλημιμμένον, ἐν ᾧ ἔγραφον διὰ τινος γραφείου σκληροῦ. Γίνεται δὲ ὁ κηρὸς, οἷα εἰκὸς, ὡς καὶ τὸ μέλι. ἀπὸ τοῦ κηραίνειν γάρ. ὃ καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κεῖται. ὡς περ ἐκεῖνο ἀπὸ τοῦ μέλειν. δι' ὧν ἀμφοτέρων τὸ φροντίζειν δηλοῦται. καὶ ἄλλως δὲ κηρὸς παρὰ τὸ κάω, τουτέστι καίω. ἢ δὲ κατ' αὐτὸν ὀξεῖα τάσις ἐστὶ μὲν καὶ κανονική. καὶ ἄλλως δὲ ὑποβάλλει διαστολήν τινα κατὰ τὸν εἰπόντα ὅτι κῆρος μὲν βαρυντόνως ποταμὸς Ἀρμενίας, κηρὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ συνεγνωσμένος. (Vers. 48.) Τὸ δὲ κηρὸν μελιηδέα τὸν ποτὲ τοιοῦτον δηλοῖ, ὅτε δηλαδὴ αἱ σήραγγες αὐτοῦ μέλι ἐταμίειον. (Vers. 162.) Τὸ δὲ θησάντων σε ἐν νῆϊ καὶ πλείοσιν ἐν δεσμοῖσι δεόντων Ἀττικῶς ἀντὶ τρίτων πληθυντικῶν εἰς προστακτικῶν, ὡς μυριαχοῦ γίνεται. διὸ ἐρμηνεύων Ὀδυσσεὺς ἐρεῖ· ἀλλὰ με δεσμῶ δήσατε. (Vers. 51.) ἱστοπέδη δὲ ἢ ὁ τόπος ᾧ ἐντίθεται ὁ ἱστός, ἢ ξύλον ὀρθὸν ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός. (Vers. 163.) Ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατα ἀνῆφθαι 30 λέγει ἀντὶ τοῦ τὰ πείρατα τῶν σχοινίων ἐνδεδέσθαι ἢ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἢ ἐκεῖ *περὶ τὴν ἱστοπέδην. (Vers. 53.) Τὸ δὲ λίσση ἐταίρους μετὰ τοῦ λῦσαι (Vers. 161.) παρηχητικόν τι ποιεῖ, ὅποια καὶ ἄλλα τοιαῦτα προεσημειώθησαν. (Vers. 54.) Οἱ δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα δεσμοῦντες ἀργαλέοι δεσμοί, ὃ δὴ τρόπος ἐτυμολογίας ἐστὶ, ῥηθεῖεν ἂν εἶναι ἢ αἰδῶς καὶ ἢ νέμεσις, ὅφ' ὧν ἐπεχόμενος Ὀδυσσεὺς οὐχ' ἠτήθη τῶν Σειρήνων, αἰδούμενος εἰ νεμεσηθεῖ τὰ δευτερεῖα τῶν ἐταίρων φερόμενος, καὶ ἄλλους ὑπαλείφω εἰς ἀρετὴν αὐτὸς ἀκρατῆς γένηται ἡδονῆς. καὶ ἰδοὺ ὄφελος τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ τοῦτο ἐκ τῶν φίλων συμπορισθέν. (Vers. 164.) Τὸ δὲ πιέζειν λέγεται καὶ πιεζεῖν, ὡς δηλοῖ τὸ, χερσὶ στιβαρῆσι πιέζεν ἀντὶ τοῦ, ἐπίεζον, (Vers. 174.) ὃ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ῥῆμα ἐστίν, ὅμοιον τῷ ἐποίηεν καὶ τοῖς τοιοῦτοις. διαφορεῖται οὖν παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ πιέζω, οὐ μόνον βαρυντονοῦμενον, ἀλλὰ καὶ περισπώμενον. καὶ ἐστὶν ἢ τοῦ περισπωμένου χρῆσις καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ ἑτέροις. (Vers. 167.) 40 Τὸ δὲ, ἔπειγε γὰρ οὐρος τροπικῶς ὡς ἐπὶ ἐμφύχου τοῦ οὐρου ἔφρασε. Τὸ δὲ γαλήνη ἐπλετο νηγεμῆ κείται καὶ ἐν τῇ εἰ ῥαψῳδίᾳ. (Vers. 169.) Τὸ δὲ κοίμησε δὲ κύματα δαίμων παρηχεῖ πως καὶ αὐτό. καὶ ἐστὶ χρῆσις τούτου καὶ παρὰ Ἱμερίῳ τῷ σοφιστῇ. ἐνταῦθα δὲ φασιν οἱ παλαιοί, ὡς ἐντεῦθεν λαβὼν Ὁσίοδος ἐμυθεύσατο ὑπὸ Σειρήνων καὶ τοὺς ἀνέμους θέλει*σθαι. (Vers. 170.) Ἰστία δὲ μηρῦσασθαι τὸ συστειλαὶ δηλοῖ. μηρῦεται δὲ τις καὶ κρόκην γυρομένην ἢ περὶ ἄτρακτον ἢ καὶ ἄλλως ὀποσῶν. λέγονται δὲ μέχρι καὶ νῦν μηρῦεσθαι καὶ ἀλείψαι περὶ αἰγιαλὸν σχοινία, ὅτε συνάγοντες κατὰ κύκλον

εἰλοῦσιν αὐτά. καὶ ἀράχνης δὲ οὕτω μηρούεται κατὰ τινα εἴλησιν τὸν αὐτοῦ ἰστόν. καὶ ἰμονιοστρόφοι δὲ οὕτω μηρούονται, ἅ περ συγκλώθουσιν. (Vers. 171.) Ἐκ δὲ τοῦ, ἐπ' ἔρετμᾶ ἐξόμενοι, λαβὰν ὁ κωμικός ἔφη τὸ, κάθις' ἐπὶ κώπην. (Vers. 173.) Τροχὸν δὲ κηροῦ ἀκριβέστατα λέγει. κύκλον γὰρ εἰπεῖν τὸ στερεὸν ἢ τοὶ τριχῆ διαστατὸν, ἀνάκριβες. ἐπίπεδον γὰρ κυρίως ὁ κύκλος ὁ ἀβαθῆς. οὕτω δὲ καὶ τυροῦ τροχὸς κατ' ὁμοιότητα τοῦ κατὰ ἄρμα καὶ ἄμαξαν. (Vers. 176.) Ὑπεριονίδην δὲ Ἕλληνας λέγει ἐντελῶς, ὃν ἀλλαγῆ φησὶ συγκεκομμένως Ὑπερίονα. (Vers. 178.) Ὁ δὲ ἐν νηὶ θεούση δεσμὸς τῶν τε χειρῶν τῶν τε ποδῶν τοῦ φιλοσόφου Ὀδυσσεῶς παντελῆ μὲν ἀπραξίαν δηλοῖ αὐτοῦ ὅτε θεωρητικῶς βιοῖ, οὐ μὴν καὶ πάντη πάντως ἀκραν ἀκνησίαν. εἰ γὰρ καὶ μὴ ποσὶ κινεῖται βαδιστικῶς, ἀλλ' ἑτέρως θέει καὶ διαβαίνει ἐνθεν ἐκεῖ κατὰ τὸ πρόπον τῆ θεωρία, μελετῶν ὅσα καὶ οἷα προσωπικῶς τε καὶ τοπικῶς καὶ ὡς εἰπεῖν πολυτρόπως μεταχειρίζεται, ὅτε θεωρεῖν ἀφείς τοῦ πράττειν γενήσεται, καὶ πῶς *τηνικαῦτα κινούμενός τε ἀκίνητιζει, καὶ αὐτὸς πάλιν ἀκίνητος ὢν θέει κατὰ νοῦν ἢ καὶ ὡς οἷον πέτεται 50 οὐριοδραμῶν. (Vers. 182.) Τὸ δὲ ῥίμφα διώκοντες ὑπερβατῶς μὲν συνταχθὲν ὀρθῶς ἔχει, ἵνα λέγῃ ὅτι αὐτοὶ ἐξόμενοι ἄλα ἔτυπτον ἔρετμοῖς, ῥίμφα διώκοντες. εἰ δὲ τις αὐτὸ συντάξῃ ἑτέρως ἢ ἐσολοικίσειν ἢ σολοικοφανῶς συντάξῃ, εἰπεῖν εὐφημότερον, ἵνα λέγῃ Ἀττικῶς, ὅτι ἀπὴν ἢ ναῦς ῥίμφα διώκοντες, τουτέστιν οἱ ἐν τῇ νηὶ ναῦται ἄνδρες, διὰ τὸ μηδὲν εἶναι κατὰ τὸν τραγικὸν μήτε νῆα μήτε πόλιν ἔρημον ἀνδρῶν τῶν ὄντων ἔσω. (Vers. 186.) κεῖται δὲ τὸ διώκοντες ἀντὶ τοῦ κατὰ σπουδὴν ἐλαύνοντες, ὡς εἰ πέρ τι ἐδίωκον. ἐδίωκον δὲ πάντως τὸ συμφέρον, κατὰ καὶ τις ἐν μάχῃ φεύγων καὶ αἰτιαθεὶς διώκειν ἔφη τὸ συμφέρον ὀπίσω που τυγχάνον. (Vers. 197.) Τὸ δὲ παρήλασαν νῦν μὲν ἐπὶ νηὸς· λέγεται δὲ κατὰ κυριολεξίαν ὁμοίαν καὶ ἐπὶ ἀρματηλατῶν. (Vers. 188.) Τὸ δὲ τερψάμενος καὶ πλείονα εἰδὼς τὸ τέλος ἐστὶ τῆς ποιήσεως. ἧς ἀρετὴ σοφίζων μεθ' ἡδονῆς. (Vers. 189.) Τὸ δὲ ἴδμεν πάντα πιθανολογῆ τὸ καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα ὑπὸ Σειρήνων γινώσκεσθαι, διὸ καὶ πρὸς ὄνομα καλοῦσιν αὐτόν. ὑπεμφαίνει δὲ καὶ μαντικὴν εἶναι τὴν ποιήσιν, εἴ γε καὶ αἱ αἰοῖδοι Σειρήνες οἶδασιν οὐ μόνον ὅσα κατ' ἱστορίαν γεγονότα μὴ εἶδον αὐταῖ, ἀλλὰ *καὶ τὰ ὄντα, καὶ ὅσα δὲ, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη, γενήσεται. 60 (Vers. 198.) Ἐν δὲ τῷ, οὐ φθογγῆς ἠκούομεν οὐδὲ αἰοιδῆς, φανερά διαφορά τῆς τε ἀπλῶς οὕτω φθογγῆς καὶ τῆς μετὰ τοῦ περιάδειν ἦτοι μέλπειν, ὅποια τις καὶ ἡ ἔμμετρος καὶ ἡ κατὰ Σειρήνας. ἐστὶ γὰρ αἰοιδὴ φθογγῆ ἔμμελῆς. δῆλον δὲ ὅτι τε καὶ ἐπὶ ἀλόγων ἡ φθογγὴ κατὰ καὶ τὸ φθέγγεσθαι, καὶ ὅτι, 473 ὡς περ χόλος χολῆ μόνος μονῆ καὶ τὰ ὅμοια, οὕτω καὶ φθόγγος φθογγῆ. ὡς δὲ καὶ τοῦ κελαδεῖν τοῦ τε ἄλλως καὶ τοῦ κατ' ὄρνιθας διαφέρει τὸ ἄδειν, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω. καὶ τὰς ἀλεκτροίδας ἀπέκτεινε, τοῦ μὴ κελαδοῦσας καὶ ἀδοῦσας ἐπὶ *τοῖς ὠοῖς μνηῖσαι τὸν μοῖχόν. ἢ δὲ αὐτὴ ἄλλο τι περὶ ταῦτα. 1711

30 δεδήλωται γὰρ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ὠκειῶσθαι ἢ τοιαύτη λέξις, οὐ φθογγῆ ἀπλῶς οὔσα ἢ ἡ τυχοῦσα φωνῆ, ἀλλὰ σύνδεσμον ἀποσώζουσα ἐναρμονίου φθογγῆς εἶπουν φωνῆς, καιριώτερον δὲ εἰπεῖν λαλιᾶς. διὸ καὶ παρὰ τὸ αὐτὸ τὸ φωνῶ καὶ τὸ δέω τὸ δεσμῶ ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ, καὶ ἀρμόζειν ἀνθρώποις ὡς μάλιστα, κατὰ καὶ ὁ λόγος. ὅθεν καὶ αὐδήσασα Κίρκη καὶ εἰ τις ἄλλη τοιαύτη οὐχ' ἀπλῶς ἢ περιβόητος ἢ περιλάλητος, ἀλλὰ ἡ χρωμένη αὐτῇ, τουτέστιν ἀνθρωπίνῃ διαλέκτῳ. εἰ δὲ ποτε καὶ ἡ φωνῆ ὁμοίως τῇ αὐτῇ ἐπὶ ἀνθρώπου ἰδιάσει καινότερον, θεραπεύεται τότε φιλοσόφως ἢ τόλμα δι' ἐτυμολογίας. τηνικαῦτα γὰρ οὐ φραμὲν ὀρισμὸν φωνῆς τοιαύτης τὸ ἀέρα πεπληγμένον αὐτὴν εἶναι ἢ ἴδιον αἰσθητὸν ἀκοῆς, ἀλλὰ δηλαδὴ φῶς νοῦ. τοιοῦτος γὰρ ὁ προφορικὸς λόγος, διαφωτίζων τοῖς ἀκροαταῖς τὸν ἐνδιάθετον, ὅς ἐν καρδίᾳ μελετᾶται. (Vers. 59.) Ὅτι μετὰ τὰς Σειρήνας τρεῖς ὑποτίθενται τόποι, ὧν ὁ μὲν εἰς πάντη πάντως ἀπλωτος οἷα ἐπικίνδυνος, ὁ περὶ τὰς ῥηθησομένας Πλαγκτάς. (Vers. 73.) ἐν 40 θατέρῳ δὲ *πλευρῶ δύο σκοπέλοι, ὧν ὁ μὲν εἰς ὑψηλότερος περὶ ὃν ἡ Σκύλλα, κακὸν ἐκείνη ἀφροντον μὲν, οὐχ' οἷον δὲ αἱ Πλαγκταί. ὁ δὲ ἕτερος πῆ μὲν μέγα κακὸν, εἰ περ τύχη, καὶ πανώλεθρον, πῆ δὲ οὐδὲως κακὸν, εἰ περ ἄλλως τύχη, ὡς ῥηθήσεται, περὶ ὃ ἡ Χάρυβδις. ἐνθα ναῦς ἐμπεσοῦσα, ἀναρῶριβδόουσης μὲν ἐκείνης, ἐξόλλυται, κατὰ χώραν δὲ μενούσης οὐδὲν τι πάσχει κακόν. μέσος δὲ τῶν Πλαγκτῶν καὶ τῶν ἐτέρωθεν δύο σκοπέλων, ἢ μάλιστα μέσος τῶν δύο τούτων σκοπέλων πλησίον ὄντων κατὰ τὸν ποιητὴν καὶ πορθιμὸν οὕτως ἀπατελούντων, πορθιμὸς οὕτως πλάττεται εἶναι στενωτάτος. Κίρκη δὲ παραινεῖ τῷ Ὀδυσσεῖ μήτε τῷ προφάνει κακῷ ἑαυτὸν ἐπιρῶναι, τῷ περὶ τὰς Πλαγκτάς, μήτε τῇ

ἀδήλω καὶ ἀμφιρόπω σωτηρία τῇ κατὰ τὴν Χάρυβδιν, ἀλλὰ τῷ προφανεῖ μικροτέρῳ κακῷ πλησιάζειν, τῷ σκοπέλῳ τῆς Σκύλλης, ὡς τῶν κακῶν τὸ μείον καὶ αὐτὸν ἐπιλέξασθαι. γράφει δὲ ὁ ποιητὴς τὰ τοιαῦτα οὕτως· (Vers. 55.) αὐτὰρ ἐπειδὴν τὰςδε, τουτέστι τὰς Σειρήνας, παρέξ ἐλάσωσιν ἑταῖροι, (Vers. 56.) ἔνθα τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκέως, τουτέστι κατευθὺν καὶ ἀσχιδῶς, ἀγορεύσω, ὅπποτέρη δὴ τοι ὁδὸς ἔσεται. (Vers. 57.) ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θυμῷ βουλευεῖν, ὅ ἐστι βούλευε. ἐρῶ δέ τοι ἀμφο- 20 τέρωθεν. (Vers. 59. sqq.) εἶτα ἐρμηνεύων*τί ἐστι τὸ ἐρεῖν ἀμφοτέρωθεν, ἐπάγει· ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφές, τουτέστι καὶ ὑψηλαὶ καὶ ταῖς ἐξοχαῖς οἷον ἐρέφειν δοκοῦσαι. ποτὶ δ' αὐτάς, ὅ ἐστι πρὸς αὐταῖς κύμα μέγα θαλάσσης ῥοχθεῖ. Πλαγκτὰς δὴ τοι τὰς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι, τῇ μὲν τε, ἤγουν τῇδε, οὐδὲ ποτητὰ παρέροχεται, οὐδὲ πέλειαι τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν. ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρη. ἀλλ' ἄλλην ἐνήσι πατὴρ ἑναρίθμιον εἶναι. τῇ δ' οὐ πῶ τις 10 νῆς φύγεν ἀνδρῶν εἴ τις ἴκηται. ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πῖνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν κύμαθ' ἄλως φε- ρέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι. οἷη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νῆς Ἀργῶ πασιμέλουσα παρ' Αἴηταιο πλέουσα. (Vers. 71.) καὶ νῦν κε τὴν, ἐνθ' ὅκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας, τὸ κύμα δηλαδὴ, ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων. καὶ τοιόνδε μὲν τὸ κατὰ τὰς Πλαγκτὰς Ὀμηρικὸν πλά- σμα. (Vers. 73. sqq.) τὸ δὲ περὶ τῶν ἐφεξῆς τοιοῦτον. οἱ δὲ δύο σκόπελοι, οἱ ἐτέρωθεν δηλαδὴ, καθ' οὓς τὸ ἀμφοτέρωθεν συμβιβάζεται ἀντιπαρακειμένους ταῖς ἐξ ἑτέρου μέρους Πλαγκταῖς, οἱ τοίνυν δύο οὗτοι σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει ὀξείῃ κορυφῇ, νεφέλη δὲ μιν ἀμφιβέβηκε κυανή. τὸ 30 μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ, οὐδὲ ποτ' αἰθρη κείνου ἔχει κορυφῇ *οὐτ' ἐν θέρει οὐτ' ἐν ὀπώρῃ. οὐδέ κεν ἀμβραῖη βροτὸς ἀνήρ, οὐ καταβαῖη, οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές τε εἰκοσι καὶ πόδες εἴεν. πέτρη γὰρ λῖς ἐστι περιξεστῆ εἰκυῖα. μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἔστι σπέος ἱεροειδὲς πρὸς ζόφον εἰς ἔρεβος τετραμμένον, ἧ περ ἂν ὑμεῖς 20 νῆα παρὰ γλαφυρῇν ἰθύνητε φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. οὐδέ κεν ἐκ νῆος γλαφυρῆς αἰζηῖος ἀνήρ τόξῳ οὐστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκηται. ἔνθα δ' ἐν Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα τῆς ἧ τοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλα- κος νεογιλῆς γίνεται. αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλωρ κακόν. οὐδέ κέ τις μιν γηθήσειεν ἰδὼν οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειε. τῆς ἧ τοι πόδες μὲν εἰσι δνῶδεκα πάντες ἄωροι. ἐξ δὲ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες, ἐν δὲ ἐκάστη σμερδαλή κεφαλή. ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες πυγνοὶ καὶ θαμῖες, πλείοι μέλανος θανάτοιο. μέσση μὲν τε κατὰ σπέους κοῖλοιο δέδυνκεν. ἔξω δ' ἔξ ἴσχει κεφαλᾶς δεινοῖο βρεθέθρου. αὐτοῦ δ' ἰχθυῖα σκόπελον περιμαι- μώωσα, δελφινᾶς τε, κύνας τε καὶ εἴ ποθι μείζον ἔλῃσι κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγᾶστονος Ἀμφιτρίτη. τῇ δ' οὐ πῶ ποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται παρφυγεῖν σὺν νηϊ. φέρει δὲ τε κρατὶ ἐκάστῳ φῶτ' 30 ἔξαρχάσασα νεὺς κυανοπρώροιο. τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλῶτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ, πλησίον 40 ἀλλήλων, καὶ κεν διοῖστέυσειας. τῷ δ' ἐν ἑρινεὸς ἐστι με*γας φύλλοισι τεθηλῶς. τῷ δ' ὑπο δία Χά- ρυβδῖς ἀναρῶριβδεῖ μέλαν ὕδωρ. τρεῖς μὲν γὰρ τ' ἀνήσιον ἐπ' ἤματι, τρεῖς δ' ἀναρῶριβδεῖ δεινόν. (Vers. 106.) εἶτα ἐρμηνεύων τὸ τοιοῦτον δεινὸν φησί· μὴ σὺ γε κείθι τύχης ὅτε ῥοιβδήσειεν. οὐ γὰρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων. ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, ὅκα νῆα παρέξ ἐλάαν. (Vers. 110.) ἐπεὶ πολὺν φέρτερόν ἐστιν ἐξ ἑτάρους ἐν νηϊ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας. ὦν τοὺς ἐξ μὲν ἡ Σκύλλα λήψεται πλεούσης τῆς νῆος δια τοῦ δηλωθέντος στενοῦ πορθμοῦ, τὴν δὲ ὅλην πληθὺν ἡ Χάρυβδῖς ἐξολεῖ ἀναρῶριβδήσασα, εἴ περ εἰς αὐτὴν ἡ ναῦς ἐμπεσεῖται. καὶ οὕτω μὲν διὰ τούτων τοὺς ῥηθέντας τρεῖς ἔφρασε τόπους ἡ ποιητικὴ Κίρκη, καὶ ὁ ἔδει ποιήσειν τὸν Ὀδυσσεῖα ἐδίδαξε. πολλὴ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ ποιητικὴ ἀρετὴ. πρὸς τε γὰρ ἦθος πολλὰ διδάσκει. καὶ μάλιστα ὅτι περιπίπτειν εἰκὸς 474 μυρίοις δεινοῖς τὸν τῇ κατὰ βίον θαλάσση ἐμπλέοντα. καὶ ὅτι χρὴ τὸν φιλοσόφως βιοῦντα σκέπτεσθαι 40 τὰ πρακτέα κατὰ πολλὴν ἀκρίβειαν. καὶ ὡς χρεῶν τῶν φίλων ὑπερπονείσθαι, καὶ τοῖς δυστυχῶς παρα- πίπτουσιν ἀντιβαίνειν ὡς δυνατὸν κραταιῶς, καὶ μὴ δὲ ἀπεσχῆσθαι τῶν σκοπιμωτάτων διὰ τὰ ἐφεπόμενα 50 δυσχερῆ. ἔχει δὲ καὶ ἱστορίαν τὸ χωρίον συγγῆν, τοπικὴν τε καὶ ἑτεροῖαν, *τὴν μὲν αὐτόθεν, τὴν δὲ καὶ μετὰ πλασματῶν τινῶν. ἔγκεινται δὲ αὐτῷ καὶ μῦθοι, ὧν εἰσὶν οἱ καὶ ἀλληγοροῦνται. καὶ φρά- σεις δὲ αὐτῷ θαυμασία ἐπανθεῖ συνεκτραχυνομένη που κατὰ τὸ δέον, καὶ φοβερώς τῇ τῶν πραγμάτων συνδενουμένη σκυθρωπότητι. πολὺ δὲ ἔχει καὶ τὸ τῆς πλάσεως πιθανὸν ὡς τὰ κατὰ μέρος δείξει ὄντα ἐν τοιοῖσδε. (Vers. 60.) Τὸ μὲν ῥοχθεῖν ὡς τραχὺν ἤχον δηλοῖ κατ' ὀνοματοποιίαν, ἰκανῶς δεδή-

λωται. Πλαγκταὶ δὲ πέτραι ἢ διότι προσπλάζονται ἀλλήλαις συμπίπτουσαι καὶ συγκρούονται πελάζουσαι, ὅθεν καὶ πυρεκβολοῦσιν, ὡς ῥηθήσεται, ἢ διότι κύμα φασὶ συνεχῶς ἐκεῖ προσπλάζεται. Θεοὶ δὲ αὐτάς οὕτω καλοῦσιν, ὡς ἀνθρώπων μῆτε εἰδότην τὰς πλαστὰς ταύτας Πλαγκτὰς διὰ τὸ μυθικῶς ἐκτετοπισμένον, μῆτε καλούντων. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μῶλως εἶπε. (Vers. 70.) Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὰς χαλεπὰς Πλαγκτὰς πέτρας, ἃς καὶ διεξέπλευσεν ἀβλαβῆς μόνη ἢ Ἀργῶ ἐκ τῆς Κολχίδος παρ' Αἰήταο, ἦγον ἐκ τοῦ Αἰήτου πλέουσα, ὁ ποιητὴς ὡς διὰ τινος πετροβόλου τεραστίας μηχανῆς ἐκ τοῦ κατὰ Θράκην πορθμοῦ εἰς τὸν Σικελικὸν ἐξετίναξεν ὑπὸ ἀρχιτέκτονι τῷ μύθῳ. καὶ ῥιζώσας ἐκεῖ ἐξετόπισε, κατὰ ὁμοιότητα δὴθεν τῶν κατὰ Θράκην Συμπληγάδων, ἃς περὶ τὸν πρὸ τοῦ Εὐξείνου Θρακικὸν πορθμὸν πλαττομένας εἶναι, ὡς ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ ἐρρέθη, παρῆλθεν ἢ Ἀργῶ κατὰ τοὺς μεθ' Ὀμηρον, ἐκ τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ πόντου εἰς τὴν Κολχίδα γῆν ἐκ Θετταλίας ἀναπλέουσα. ἐκ δὲ τῆς Κολχικῆς καθ' ἑτέραν κέλευθον παλίμπλους στελλομένη ἐνέκυρσε ταῖς καθ' Ὀμηρον ἄρτι μυθενομέναις Πλαγκταῖς. λέγεται γὰρ πρὸς τινων, ὅτι παλινοστοῦντες ἐκ Κόλχων οἱ Ἀργοναῦται οὐ τὸν αὐτὸν ἐστείλαντο πλοῦν, οὐδὲ τὸν Εὐξείνον αὐθις διὰ τοῦ κατὰ τὸ Βυζάντιον πορθμοῦ καὶ τῶν ῥηθειςῶν Συμπληγάδων διεξέπλευσαν, ἀλλ' ἔχοντες τὴν τε Μῆδειαν τό, τε χουσοῦν κῶας τὸν σκοπὸν *καὶ τὸ 1712 ἄθλον ἐκείνου τοῦ πλοῦ ἄλλην ἐτρέποντο. καὶ κατὰ μὲν τινὰς τὸν Ὠκεανὸν παραπλεύσαντες ἕως καὶ εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν, εἶτα ἐκεῖθεν διὰ Λιβύης πεζῇ ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργῶ περιεγαγόντες καὶ τῇ Λιβυκῇ ἐμβαλόντες θαλάσση πρὸς τῷ Σικελικῷ πορθμῷ καὶ ταῖς Ὀμηρικαῖς ταύταις Πλαγκταῖς ἐγένοντο, ἃς καὶ αὐτάς εὐτυχῶς διεκδύντες καθὰ καὶ τὰς Θρακικὰς Συμπληγάδας περιεσώθησαν. καὶ ἔστιν εὐρεῖν τι τῆς ἱστορίας ταύτης καὶ ἐν τῷ Πινδάρῳ καὶ τῷ Ἀνρόφρονι. Ἔτεροι δὲ φασιν ὅτι τῷ Ἰστρῳ τὴν 20 Ἀργῶ ἐκ τοῦ Εὐξείνου προσχόντες οἱ Ἀργοναῦται, καὶ διὰ ποταμοῦ ἑτέρου ἢ καὶ διὰ τινος ἀποσπάδος τοῦ μεγάλου Ἰστρου τῷ Ἀδρία κόλπῳ ἐμβαλόντες, καὶ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, μεταβάντες ἐκ τοῦ Ἰστρου εἰς τὸ Ἴονιον πέλαγος, εἶτα πρὸς τὰ ἐσπέρια κάμψαντες, εἰς τὸν Σικελικὸν πορθμὸν διεξέπεσον. ὅτε καὶ παρέπλευσαν ὡς περὶ τούτων τὰς Θρακίας Συμπληγάδας, οὕτω καὶ τὰς ἐσπερίας τότε Πλαγκτὰς. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἔτι κινουμένας οἶδεν ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα πλάνης. τὰς δὲ τοῦ Θρακικοῦ βοσπόρου ἔπαυσεν ἤδη πάσαι ὁ μῦθος τῆς συνεχοῦς *κινήσεως, καθὰ πού δηλοῖ καὶ Πινδάρου. 10 δίδυμοι γὰρ φησὶν ἦσαν, ζῶαι, ἐκυλίνδοντο δὲ κραιπνότεραι ἢ περ ἄνεμος. ἀλλ' ἤδη τελευτὴν αὐταῖς ἐκείνος ἡμιθέων πλοῦς ἤγαγεν, ὡς εἰμαρμένον ὄν, στήσεσθαι ὅτε ναῦς τις διεκπλεύσει αὐτάς. ἔστι δὲ ὁ περὶ τῶν Θρακικῶν Συμπληγάδων καὶ τῆς Ἀργοῦς λόγος τοιοῦτος. Οἱ περὶ τὴν Ἀργῶ τὴν Βιθυνῶν φασὶν ἀναπλέοντες χώραν εὐρον τὸν Φινέα πηρὸν ὄντα διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἔχων ἐκείνος παῖδας ἐκ 30 Κλεοπάτρας τῆς Βορέου, εἶτα ἐπιγῆμας ἑτέραν, ἐξέδοτο αὐτοὺς τῇ μητρὶ ἀδιαβληθέντας πρὸς ἀναίρεσιν. Ζεὺς δὲ χαλεπήνας ἔδοτο αὐτῷ αἰρεσιν, εἰ ἄρα βούλοιο πηρωθῆναι ἢ ἀποθανεῖν. ὁ δὲ προαιρεῖται μὴ βλέπειν Ἥλιον. ἀγανακτήσας οὖν ὁ Ἥλιος Ἀρπυίας ἐπιπέμπει αὐτῷ, αἱ λιμώττειν ἐποιοῦν τὸν ἀνθρώπον, ἀφαρπάζουσαι δαιτυμένον τὰ βρώματα. τοῦτον ἰδόντες οἱ περὶ τὸν Ἰάσονα καὶ σοφὸν εἶναι μαθόντες παρεκάλουν ὑποθέσθαι ὡς διεκπλευσοῦνται τὰς πέτρας. ὁ δὲ ἤθελεν ὑποθέσθαι, εἰ τὰς Ἀρπυίας ἀπελάσουσι. καὶ αὐτοὶ ἐπαγγέλλονται οὕτω ποιήσεν. ἐρωτᾷ οὖν ὁ Φινεύς, ὅσον ἂν εἴη τὸ τάχος τῆς Ἀργοῦς. εἰπόντος δὲ ἐκείνου, ὅσον πελειάδος, ἐκέλευσεν ἀφεῖναι περισσερὰν μέσον τῶν πετρῶν. κὰν μὲν αὐτῇ μεσολαβηθῇ, μηδὲ τοῦ*τους πλέειν, ἐὰν δὲ περισωθῇ, τότε περαίνειν ἀφόβως τὸν πλοῦν. 20 ἀπολυθείσης οὖν τῆς περισσερᾶς καὶ συσχεθείσης οὐ πάσης ἀλλὰ κατὰ τὸ οὐραῖον, εἰσβάλλουσι τοῦ λοιποῦ διὰ τῶν Συμπληγάδων αὐτοί. αἱ δὲ συμβύσασαι τὴν ἄκραν πρῶραν τῆς Ἀργοῦς ἔκλασαν κατὰ 40 τὸ ἐν τῇ περισσερᾷ σύμβολον. οἱ δὲ Βορεάδαι Ζήτης καὶ Κάλαις, οὓς ὁ μῦθος πτερωτοὺς πλάττει, καθὰ πού καὶ Περσέα τὸν ποιητικῶς ἀρβυλόπτερον, ἦγον πτερόπουν κατὰ τὸν μῦθον· ταῖς γὰρ ἀρβυλαῖς αἱ πέρ εἰσιν εἶδος ὑποδήματος οἱ πόδες δηλοῦνται· οἱ τοίνυν Βορεάδαι συμπλέοντες τοῖς Ἀργοναῦταις τὰς Ἀρπυίας, ἃς ἢ τοῦ μύθου ἱστορικὴ θεραπεία ἀσώτους δαπάνους οἶδε γυναικίας, ἀπελαύνουσιν, ἀέριοι ἀρθέτες καὶ ἐκδιώξαντες, καὶ οὕτως ἐλευθεροῦσι τὸν γέροντα, ὁ δὲ ἤδη προὔπεσχητο. καὶ τὸ ἐντεῦθεν οἱ Ἀργοναῦται εἰς Κόλχους περισώζονται. τοῦ λοιποῦ δὲ ἐν τῇ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπανελεύσει μετεκδέχεται ἢ ποιητικῆ διασκευῇ τὴν καὶ διὰ τῶν Πλαγκτῶν διεκδυσιν τῆς Ἀργοῦς. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον.

(Vers. 61.) παρά δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται καὶ ταῦτα ῥητῶς. αἱ Πλαγκταὶ οὕτω καλούμεναι κατέχουσι τὸν περὶ Σικελίαν πορθμὸν, συντρέχειν μεμυθευμένοι κατὰ αἰτίαν τοιαύτην· στενοῦ τοῦ πορθμοῦ ὄντος 475
30 καὶ πολλοὺς ἀγκωνισμοὺς ἔχοντας, ὅτε μὲν συμπύπτειν δοκεῖ τοῖς πλέουσι τὰ προκείμενα, ὅτε δὲ ἀνοίγεσθαι, πλανωμένης τῆς ὄψεως διὰ τὸ τάχος τοῦ πλοῦ. Πλαγκτὰς οὖν λέγειν τὸν ποιητὴν, οἷα πλανωμένας καὶ κυλιόμενας, ὡς ἐκ τῆς συγχρούσεως καὶ πῦρ ἀποτελεῖν. εἰ δ' ἴσως ἐκ τοῦ πλήσεσθαι εἴποι τις παρήχθαι τὰς Πλαγκτὰς, δύναιτ' ἂν οὕτω Συμπληγάδες λέγεσθαι καὶ αὐταί. (Vers. 62.) Ποτητὰ δὲ γενικῶς τὰ πτηνὰ λέγει, ἃ ὡς περ πτηνὰ ἐκ τοῦ πτῶ πτήσω, οὕτω καὶ ποτητὰ ἐκ τοῦ ποτῶ ποτήσω. Τὸ δὲ, οὐδὲ πέλειαι, κατ' ἐξαιρετον ἦτοι κατ' ἐξοχὴν τινα κεῖται, οὐ μόνον διὰ τὸ ἐν τῇ πτήσει ὠκὺ τοῦ ζώου, ἀλλὰ καὶ, ἵνα δηλοῖ ἀναιδεῖς τὰς πέτρας, εἰ μὴδὲ πελειάδων φεῖδεσθαι οὔδασιν, αἱ Αἰὶ ἀμβροσίαν φέρουσι. Ἀθήναιος δὲ γράφει, ὅτι ἐπεὶ Αἰὶ τὴν ἀμβροσίαν φέρουσι πελειάδες, εἰ καὶ μὴ 10 ὄρνις ἀλλὰ πελειάδες αἱ προσημαίνουσαι τὰς ὥρας τοῖς ἀνθρώποις, διατοῦτο καὶ ἀπὸ τῶν πτηνῶν αὐτὰς χωρίζει Ὅμηρος ἐν τῷ, τῇ μὲν οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται καὶ ἐξῆς. ὡς δὲ τὰς πελειάδας τῶν ἐνδοξοτάτων ἐν τοῖς ἀπλανέσιν ὁ ποιητὴς ὑπέιληφε, δηλοῖ ἐν τῇ ἀσπιδοποιίᾳ, προτάξας αὐτὰς κατὰ τὴν τῶν ἄλλων συναριθμησιν ἐν τῷ, ἐν δὲ τὰ τεῖρα πάντα καὶ ἐξῆς. δήλον δὲ τὸ τῶν πελειάδων ἦτοι πελειάδων
40 ἀξίωμα, καὶ παρὰ τῇ Βυζαντία Μοιροῖ ἐν τῷ· Ζεὺς τρήρωσι πελειάσιν ὥπασε τιμὴν, αἱ δὲ τοι θέρους καὶ χειμῶνος ἄγγελοι εἰσιν. εἶδος δὲ περιστεράς ἢ πέλεια, ἥς μάλιστα ἴδιον τὸ τρεῖν δειλαινομένην, διὸ καὶ τρήρων λέγεται. ἱστορεῖται δὲ ζωϊκῶς, ὅτι περιστερῶν εἶδη πέντε, οἴνας, μείζων περιστεράς, οἴνωπὸς τὸ χρῶμα, φάψ, μέση περιστεράς καὶ οἰνάδος, φάττα, μέγεθος ἀλέκτορος, χρῶμα δὲ αὐτῇ σποδῖον, καὶ τρυγῶν, πάντων ἐλάττων; ἢ χρῶμα τεφρὸν, καὶ περιστερὰ δὲ ἢ κοινότερον. πολυχρονιώτερον δὲ φασὶ τούτων ἢ φάττα. ζῶσα καὶ τεσσαράκοντα ἔτη. Λωριεῖς δὲ, φασὶ, τὴν πελειάδα ἀντὶ περιστε- 20
ράς τιθέασιν. Ἀττικοὶ δὲ τὴν περιστερὰν περιστερόν λέγουσιν. Ἄλεξις Ἀφροδίτης εἰμὶ περιστερός. τίκτουσι δὲ, φασὶ, πᾶσαν ὥραν ἔτους. διὸ καὶ δεκάκις τοῦ ἐνιαυτοῦ τιθέασιν, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ δωδεκάκις. τεκοῦσα γὰρ τῇ ἐχομένῃ ἡμέρᾳ συλλαμβάνει. Ἰστέον δὲ καὶ, ὡς εἴ περ μόνον πελειάδων ἐπίθετον εἶναι δοκεῖ τὸ τρήρωνες, ἐπεὶ δι' ἀσθένειαν εὐλαβῆς ἢ ὄρνις αὕτη, τρεῖν δὲ ἔστι τὸ εὐλαβεῖσθαι, ὡς φησὶν Ἀθήναιος, ὅμως πιθανόν ἐστι τὸ ἐπίθετον καὶ ἐπὶ πελειάδων λεγόμενον, αἱ τὸν προειρημένον Ὠρίωνα μυθεύονται φεύγειν διώκοντα τὴν αὐτῶν μητέρα Πηλιόνην, ἣ κατὰ τινὰς αἱ Πηλιάδες παρονο-
50 μάζονται. (Vers. 64.) Τὸ δὲ τὰς πέτρας καὶ τῶν πελειάδων ἀεὶ ἀφαιρεῖσθαι ὅτε ἀμβροσίαν Αἰὶ φέρουσι, ὁ μὲν Ἀθήναιος λέγει ὑπὸ τῆς ὀξύτητος τῶν Πλαγκτῶν πετρῶν καὶ τῆς λειότητος ἀφαιρεῖσθαι μίαν τῶν πελειάδων, ἄλλην δὲ πρὸς τοῦ Διὸς ἐνέσθαι χάριν τοῦ σώζειν τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν. (Vers. 65.) ποιητικῶς αἰνιττομένου Ὀμήρου, ὡς τῶν πελειάδων ἐξ ὀρωμένων, ὅμως ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν 30 οὐκ ἀπόλλυται. λέγονται δὲ καὶ τῷ ἀριθμῷ καὶ τοῖς ὀνόμασι ἐπτά· ὁ δὲ μῦθος οὕτω καθιστᾷ, ὡς οὐδὲ αὐταὶ ἀσινεῖς τὰς πέτρας διέρχονται, ἀλλὰ κολούονται ἢ οὐραίου τυχόν ἢ τινος ἐτέρου τῶν μερῶν. ὁ δὲ ποιητὴς μέσως ἔφρασεν, ὡς νοεῖσθαι μὲν καὶ τοῦτο, δοκεῖν δὲ ἄλλως, καὶ ὅλην πέλειαν μίαν ἐκ πολλῶν βλάπτεσθαι. διὸ καὶ ἐπήγαγε τὸ, ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναοῖθμιον εἶναι ὡς τοῦ ἀριθμοῦ ἐπιλιπόντος. αἱ δὲ παλαιοὶ οὕτω τὰ τοῦ λόγου θεραπεύουσι. Χείρων ὁ Ἀμφιπολίτης Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα ἐρωτήσαντός φασὶ, τί βούλεται παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ τὰς περιστεράς εἰπεῖν κομίζεσθαι ἀμβροσίαν τῷ Διὶ, καὶ τὸ ἀφαιρεῖσθαι τι αὐτὰς καὶ τῶν πελειῶν, περὶ τῶν πελειάδων εἶναι τὸν λόγον ἔφη, ἃς εἶναι μὲν ἐπτά, φαίνεσθαι δὲ ἐξ τοῖς ἐκεῖ, τῆς μιᾶς διὰ τὸ καὶ ἄλλως ἀμυδρόν τοῦ
60 ἀστρίου ἀφανίζομένης ὑπὸ τῶν πετρῶν. ὡς δὲ ἡμεῖς φησὶ πελειάδων ἦτοι πελειάδων ἐπιτελλορῶν ἀρχόμεθα θεοῖς, οὕτω καὶ θεοὶ τὴν ἀμβροσίαν κομίζεσθαι. ὅτι δὲ πολλοὶ τὰς πελειάδας πελειάδας ὠνόμασαν, ἱκανῶς δείκνυσιν ὁ Ἀθήναιος, δήλην τιθεῖς τὴν ἐκφραστὴν τοῦ ὀνόματος καθ' ἣν αἱ πελειάδες πέλειαι καὶ πελειάδες παρὰ ποιηταῖς λέγονται. ὡς πλατᾶσθαι πολλοὺς, ὅους εἶναι τὰς πελειάδας, τῷ τε παρασχηματισμῷ φησὶ τοῦ κατα πρόσθεσιν γράμματος ἦγουν τοῦ εἰ δι οὐ ἐκ τῆς τῶν πελειάδων τρισυλλαβίας εἰς τε τετρασυλλαβίαν πελειάδων προσέβησαν, καὶ ὅτι δοκεῖ φησὶ τὸ τρήρωνες; ὡς καὶ ἐν
1713 τοῖς περὶ τῆς σχεδίας τοῦ Ὀδυσσεῶς προοδηθῆναι, μόνον ἐπίθετον εἶναι τῶν πελειάδων, ἐπάγει δὲ τούτοις ὁ αὐτὸς ῥήτωρ καὶ χρήσεις ταύτας. Μοιρῶ ἢ Βυζαντία λέγουσα τὴν ἀμβροσίαν τῷ Αἰὶ τὰς